

ЗАУВАЖЕННЯ

до проекту Закону України про внесення змін до деяких законів України щодо особливостей **призначення керівників державних та комунальних закладів культури на тимчасово окупованих територіях**

У Головному юридичному управлінні розглянуто законопроект про внесення змін до деяких законів України щодо особливостей призначення керівників державних та комунальних закладів культури на тимчасово окупованих територіях (реєстр. № 2187), підготовлений Комітетом з питань гуманітарної та інформаційної політики до другого читання, та висловлюється наступне.

1. Частиною другою, якою доповнюється стаття 21 Закону України «Про культуру», центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах культури та мистецтв, протягом періоду тимчасової окупації окремих територій Донецької та Луганської областей, Автономної Республіки Крим та міста Севастополя надаються повноваження призначати та звільняти керівників закладів культури, розташованих на тимчасово окупованих територіях. Водночас, змінами до статей 29, 42 та 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» від зазначених повноважень звільняються відповідні органи місцевого самоврядування.

Проте, **така законодавча пропозиція суперечать вимогам ч. 1 ст. 143 Конституції України**, згідно з якою «територіальні громади села, селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування управляють майном, що є в комунальній власності; утворюють, реорганізують та ліквідовують комунальні підприємства, організації і установи, а також здійснюють контроль за їх діяльністю».

Окрім того, з огляду на положення законів України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» та «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях», якими регулюються правові відносини, що виникли у зв'язку з відсутністю контролю над тимчасово окупованими частинами території України, **положення законопроекту не забезпечують чіткого завершеного правового механізму реалізації положень закону**, у разі його

прийняття, що не відповідає вимогам статей 1 і 8 Конституції України, за якими Україна є правовою державою, де визнається і діє принцип верховенства права, елементами якого є принципи правової визначеності, ясності і недвозначності правової норми, оскільки інше не може забезпечити її однакове застосування, не виключає необмеженості трактування в правозастосовній практиці.

2. Запропонований у назві предмет правового регулювання не охоплює зміни до законів України «Про бібліотеки і бібліотечну справу» та «Про охорону культурної спадщини».

Такий підхід у підготовці законопроектів та прийнятті законів є безсистемним, створює множинність законодавчих актів, що регулюють одні й ті самі відносини, а також унеможливорює одночасне однакове застосування положень закону до всіх суб'єктів відповідних відносин.

3. Частиною четвертою, якою доповнюється стаття 29 Закону України «Про музеї та музейну справу», центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах культури та мистецтв, надаються повноваження із переліку музеїв, затвердженого Кабінетом Міністрів України відповідно до частини третьої статті 15² чинного Закону, визначати музей, якому музейні предмети та музейні колекції, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України, передаються на постійне або тимчасове зберігання.

Проте, **така законодавча пропозиція не узгоджується із метою законопроекту та потребує доопрацювання в частині уточнення, що мова йде про музейні предмети та музейні колекції, що розташовані на тимчасово окупованих територіях.**

При цьому необхідно також врахувати, що згідно із статтею 15² Закону України «Про музеї та музейну справу», до державної частини Музейного фонду України, крім музейних предметів та музейних колекцій, віднесені також музейні зібрання.

4. Застосування норм Закону, у разі його прийняття, фактично унеможливлюється принаймні протягом двох місяців з дня набрання ним чинності, оскільки пунктом 2 розділу II законопроекту надається доручення Кабінету Міністрів України протягом двох місяців з дня набрання чинності цим Законом забезпечити приведення своїх нормативно-правових актів та нормативно-правових актів центральних органів виконавчої влади у відповідність із цим Законом.

Узагальнюючий висновок: законопроект потребує доопрацювання з урахуванням викладених зауважень.

Заступник керівника
Головного управління

В.Мілованов